

Mu daamid ja härrad.

Mul on suur au tervitada Tallinnas teadlaste ja ekspertide auväärset seltskonda, kelle mõttetöö tulemusest ja sellest tulenevatest lahendustest sõltub sõna otseses mõttes Euroopa homme tervis.

HIV/AIDS, nagu ka mitmed teised ja tunduvat kauem uuritud haigused, viitavad inimvõimete piiridele. Maailma parimate teadlaste pingutused ning nende käsutusse antud sisuliselt piiramatult raha hulk pole seni veel andnud loodetud tulemust.

Me seisame jätkuvalt vastamisi haigustega, mille tarvis puudub vaktsiin ning kus haigeks jäänu ei saa enam kunagi terveks.

Tõsi, HIV/AIDS pole enam otseselt surmatõbi. Asjakohase ja õigeaegse raviga saab haiguse kulgu pidurdada, isegi peatada ja sel viisil viirusekandja elukvaliteeti säilitada.

Viimaste USA-s tehtud uuringute valguses peaks peagi osutama võimalikuks radikaalselt kahandada nakkuse edasikandmise riski ja nii pidurdada haiguse levikut.

Meditiiniline sekkumine eeldab muidugi teadmist. Teadmist viirusekandja ja tema kontaktide kohta. See eeldab nakatunu enda mõistusepärast käitumist, probleemi kui sellise teadvustamist, võimalusi ja tahtmist end ravida, soovi oma püsivaid või ka juhuslikke partnereid sellest kadalipust säästa.

Viiruse leviku rindejooni näeme kõikjal, nii ühiskonnas laiemalt kui ka iga üksiku inimese tasandil. Vaesus ja tõrjutus, kaaslaste hoolimatus, kehv haridus koos raskustega töökoha ja

ennekõike iseenese leidmisel on traditsiooniliselt kirjeldanud narkomaania sotsiaalset tausta ja põhjuseid.

Indiviidi tasemel napib tahet riske teadvustada ja vastavalt käituda. HIV/AIDS ei ole üksnes süstlanarkomaanide siseprobleem. Viiruse leviku vastu saame vaid teadmise, et see võib juhtuda igaühega, kes pole piisavalt ettevaatlik.

AIDSi-ennetustööd ei saa kunagi liiga palju, selle taha ei saa kunagi tõmmata ristikest ja öelda "tehtud!".

Seetõttu kuulub mu sügavaim lugupidamine kõigile neile, kes skepsisest ja naeruvääristamisest ja rahanappusest hoolimata tegelevad nii olemasolevate riskirühmade ja viirusekandjatega, eriti aga nendega, kes probleemi tõsidust veel ei oska ega taha teadvustada.

Kõige olulisem on iga asja puhul teada probleemi olemust ja selle ulatust.

Seepärast ei peaks me langema passiivsesse masendusse, kui leiame ehmatus ja ka häbiga, et Eestis on Euroopa Liidu ja Euroopa Majanduspiirkonna riikide hulgas suhteliselt kõige rohkem HIV positiivseid.

Ehk räägib see karm tõde pigem sellest, et Eestis on suudetud viirusekandjaid ja haigestunuid päris tulemuslikult registreerida.

Ja koos sellega on võimalik kavandada nii vastukäike kui abi ning koos sellega tõkestada tulemuslikult viiruse edasist levikut.

Olen veendunud, et täna algav konverents aitab otseselt kaasa tõhusate meetmete rakendamisele, mistõttu soovin teile südamest edu.